

NEW YORK SATIRE

Πού ὁ Ζαμπούνης γράφει
κι' ἔγεινε Μόργκαν Κάρνετζι καὶ πλέει στὸ χρυσάφι.

Τὴν ἑβδομάδα μιὰ φορὰ τὸ φύλλο μας θὰ βγαίνει καὶ τὸ ξερὸ κάθε Ρωμηοῦ στὴν τσέπη του θὰ μπαίνει' μὲ πέντε σέντσια μοναχὰ τὸ φύλλο ν' ἀγοράζει νὰ κἀνη γέλι' αὐτὸς μὲ μᾶς καὶ μεις μ' ἐκείνον χάσι.

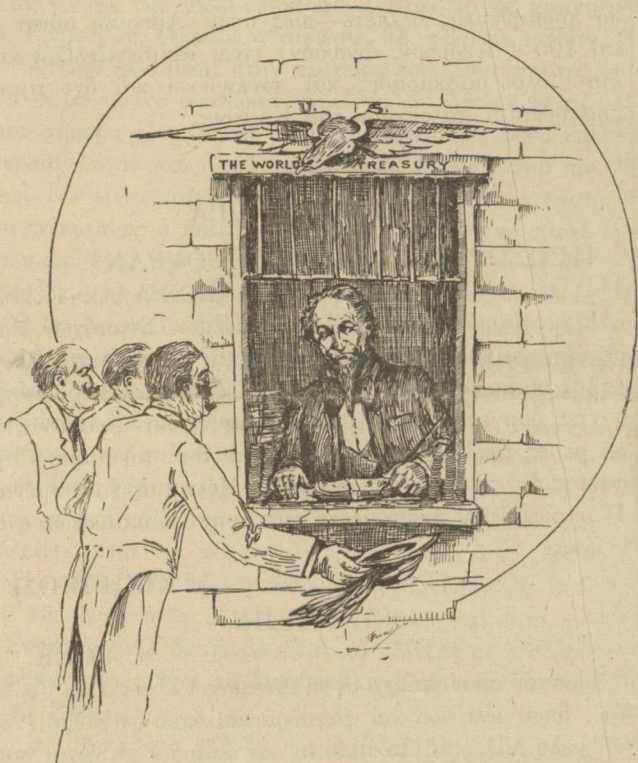
Νέα Ὑόρκη ἔδρα μας, τέταρτος χρόνος μπαίνει πῶ πῶ καὶ τὸ Λευτέρη μας σὰν τί τὸν περιμένει.

Δέκα ἔννητὰ τοῦ Μᾶη μακραίνει τὸ τοιγκέλι καὶ γιὰ μοζοῦμα φθάνουν οἱ φίλοι μας Φρατέλοι.

Ἄν θέλῃ ὁμῶς καὶ κανεὶς συνδρομητὴς νὰ γείνη δυὸ μοναχὰ δολλάρια τὸ χρόνο θὰ μᾶς δίγη, κι' ὅπως μὴ κάμνωμεν καὶ μεις ἐράνουσ' ὅπως ἄλλοι τὴν συνδρομὴ του ὁ καθεὶς νὰ τὴν προκαταβάλῃ.

Χίλια ἑννηακόσια μὲ δέκα καὶ ἑπτὰ πού προπαγάνδες σὰν στραβὲς μᾶς χόρτασαν λεπτὰ.

Φύλλου ἀριθμὸς δεκάξι κι' ὁ Ζαίμης ἄρον ἄρον Πρῶτος γίνεται Μινίστρος μεσ' στὴ χώρα τῶν Μαζάρων.

The Champion of Justice ἀλλὰ καὶ τῆς τιμῆς καμμιὰ ψιλή ὑπάρχει νὰ πάρομε καὶ μεις;

Ὁ Περικλῆς ὁ Φασουλῆς
κι' ἄγγελοι τῆς Ἀποστολῆς.

Π.—Ποὺς εἶσαι;

Ἄγγ.—Πρῶτος Ἄγγελος.

Π.—Τι θέλεις;

Ἄγγ.—Τρικολόρο.

Κομιὰν σατέλ. Φυόμενον ἐν τῷ μπαμπασκοπόρῳ Ουβρὲ λὰ πόρτ. ζε θε ντι πέν ε ντε κανὸν and food. Φέτ βιτ μπατώ με τὸν ἀτιμό, ἀλλ' ὁμῶς κι' ἀπὸ wood

καὶ τοῦ πολέμου θὰ κριθῆ πῶς φαίνεται ἡ τύχη ὅπως στὰ χρόνια τὰ παλιὰ μὲ τὰ ξυλένια τείχη.

Π.—Κάποιος Φραντζέζος Φασουλῆ χτυπᾷ τὴν πόρτα ἔξω.

Φ.—Πές του νὰ φύγῃ Περικλῆ γιατί θὰ τοῦ τῆς βρέξω. Ἄν ἦμιον φίλος των κι' ἐγὼ πῶς ξέρεις μιὰ φορὰ Νὰ μὴν ξεχνᾷς πῶς κάτω κεὶ δὲν πάσαν ταμπούρᾷ.

Π.—Καὶ τώρα;

Φ.—Τώρα μὲ γουργούρ καὶ μὲ ἀποκλεισμό κάθε Φιλέλληνα ξεχνῶ καὶ βγάξω τὸ σκασιό.

Τὸν δέκατον καὶ ἑνατον λησιμόνησα αἰῶνα. Δὲν διάβασα γιὰ τὸν Οὐγκώ μῆτε γιὰ τὸν Μαϊζῶνα ἀλλ' οὔτε πῶς ἀπέθανεν ὁ ποιητὴς ὁ Βύρων Ὅταν ἀπόγονοι αὐτῶν μᾶς λὲν ἀγέλην χοίρων γιὰ τοὺς προγόνους των καὶ μὲ μὲ πιάνει ξεχαμάρα καὶ ντέμ δὲν δίνω ἕνα σέντι οὔτε στραβὴ δεκάρα.

Π.—Κι' οἱ Σύμμαχοι;

Φ.—Πιὸ προσφιλεῖς ἀπ' ὅλους τοὺς Συμμάχους ἐγὼ νομίζω Περικλῆ τοὺς Γραικικοὺς στομάχους κι' οἱ Φιλελὲν πού ἔζησαν σὲ κάθε ἐποχὴ δὲν κάνουν ὅσω τ' ἄντερο ἐξαιουζμὶ τὸ παχὺ τοῦ πιὸ φτωχότερου Γραικοῦ πού ἀπ' τὴν πείνα σβύνει ὅταν παντρέθουν τὸν Σαραάγ οἱ Σύμμαχοί σου κείνοι.

Κε βουλεβού μονσέρ ἀμί;

Ἄγγ.—Ἐδῶναί τὸ Ταμεῖο;

Φ.—Ἐδῶ μοναχὰ ὁ Μπερντέτ ὑπάρχει κάρο μίο ε βουζ ἀβέ φραπέ λὰ πόρτ ὡς βλέπετε ἀδίκως. Στὴν παρακάτω γειτονιά εἶν' ὁ Λευκὸς ὁ Οἶκος. Ἐκεῖ θὰ βροῖτε τὰ φιλά νὰ πάρετε νὰ φύγετε ἐκεῖ δι' ἅλ' ὅδ' Αἰμπερτυ μονσέρ ἀμί ἀνοίγεται καὶ εἴτε ναι καὶ εἴτε μη στὸ δάνειο δηλώσωμε ἐμεῖς ἀπ' τὸ τομάρι μας μὸν σερὸ θὰ τὸ πληρώσωμε καὶ μὲ τοῦ σέκοντ κλάς μεσιέ τῆς Πόστ τὸ νέο νόμο ζε πέρ σιγούρο θὰ βροθῆ μὲ τὸν μπερντέτ στὸ δρόμο.

Βατ ἀν μεσιέ. Κι' ἀν κράτησες γενναίως στὸ Βερντέν μὰ δὲν μπορεῖς οὔτε στιγμὴ νὰ μπῆς μεσ' στὸν μπερντέν

καὶ κατ' αὐτὰς κηρύξαμε ἀλύπητο ἐμπάροχο ἐκτός στὸ παρασύνθημα ἀν ἀπαντήσης μᾶροχο.

Π.—Ποὺς εἶσαι;

Ἄγγ.—Ἄλλος ἄγγελος.

Π.—Τι θέλεις;

Ἄγγ.—Πάουνης, λίρες.

Π.—Δὴ πέρα μίστερ δὲν θὰ βροῖς ἐξαιουζμὶ μῆτε ψεῖρες. Στίχους μοναχὰ κάνομε ὁ Φασουλῆς κι' ἐγὼ καὶ τὸν Ζαίμη εἶδαμε ξανά προθυπουργὸ πού μεσ' σ' αὐτοὺς τοὺς ἐθνικοὺς μονσέρ ἀμί τοὺς σάλους πῆρε στὸ λέγειν τὸ ρεκόρ κι' ἀπὸ τοὺς κωφολάλους.

Α.—Πλῆξ οὐὶ νῆντ γχορέητ στόφς, σίπς, τάνκερ καὶ φελοῦνες γκίβ μι σὸμ ἀμουνίσιονς, ρουκέτες, τρακατροῦνες κι' ἀν μιὰ φορὰ ἐσκύβατε πρὸς στὴ δικὴ μου πάλια μὰ τώρα σεις θὰ κάτσετε στὸ σβέροχο μου' καβάλα Ἔτσι τὰ φέρων ἐποχές καὶ ὁ καιρὸς γυρνᾷ πού ἡ ψιλὴ καὶ τὸν Τζῶν Μπουλ νὰ μᾶς τὸν κν-βερνᾷ.

κι' ἔνεκα πού ὄλ μὰί θοῖτς ἐγίνηκαν ἀρολοῦμπες ἔρχομαι μετρός στὸν Μπάριπα Σάμ καὶ κάνω κω-λοτοῦμπες.

Π.—Ἐνας Ἐγγλέζος Φασουλῆ τώρα χτυπᾷ τὴν πόρτα.

